

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/124/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117215511
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2117215511.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: F. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXXX/X, F., zastúpený: In Medias Res, s.r.o., IČO: 36 863 351, Sladovnícka 13, Trnava, proti žalovanej: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, Štefanovičova 4, Bratislava, zastúpená: JUDr. Baltazár Mucska, advokát, Vajnorská 55, Bratislava, o zaplatenie sumy 10.587,12 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 11C/57/2017-181 zo dňa 16. mája 2019 vo vyhovujúcej časti (výrok I.) a v časti náhrady trov konania (výrok III.), takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu I. inštancie sa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e** .
- II. Žalobcovi sa priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 10.587,12 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 10.587,12 eura od 17.03.2016 do zaplatenia, a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. o náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobca má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Po právnej stránke súd rozsudok odôvodnil § 489, § 491 ods. 1, § 788 ods. 1 a 3, § 790 písm. a), § 795 ods. 1., § 797 ods. 1 až 3, § 799 ods. 1 až 3, § 806, § 809 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2, § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ). Vecne rozsudok odôvodnil tým, že medzi stranami nebolo sporným, že medzi nimi bola uzavretá zmluva o havarijnom poistení, ktorej predmetom bolo motorové vozidlo žalobcu, a to Škoda Octavia, EČV: TT375FZ, ako aj skutočnosť, že žalobca riadne platil poistné zo zmluvy. Uvedený právny vzťah medzi stranami sporu bol založený poistnou zmluvou podľa ustanovení § 788 a nasl. OZ. V prejednávanej veci nepochybne ide o spotrebiteľský vzťah a poistná zmluva uzatvorená medzi žalovanou ako poisťiteľom a žalobcom ako poisťníkom je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 ods. 1 OZ, keďže bola uzatvorená medzi žalovanou ako dodávateľom na strane jednej a žalobcom ako spotrebiteľom na strane druhej.

3. Tiež nebolo sporným, že dňa 30.09.2015 o 17:30 hod. došlo ku škodovej udalosti, a síce k spôsobeniu škody na uvedenom motorovom vozidle z dôvodu nehody na ceste medzi Suchou nad Parnou a Hornými Orešanmi, ktorú zavinil vodič predmetného vozidla N. H.. Žalobca si u žalovanej uplatnil nárok na poistné plnenie zo zmluvy, avšak žalovaná likvidovala poistnú udalosť bez plnenia dňa 01.03.2016. Sporným bolo, či boli žalobcovi pri podpise poistnej zmluvy doručené Osobitné poistné podmienky č. 355 a č. 356, a tiež za akým účelom viedol v čase dopravnej nehody vozidlo N. H., t.j. či to bolo z dôvodu výpožičky od žalobcu alebo z dôvodu skúšobnej jazdy po vykonanej oprave. Žalovaná tiež spochybňovala existenciu

príčinnej súvislosti medzi nehodou a opravou, výšku škody na vozidle, a tiež či žalobca uhradil vystavenú faktúru č. 3212015.

4. Účelom poistenia je zabezpečenie finančných prostriedkov na úhradu potrieb vzniknutých z náhodnej udalosti, ktorá bola dohodnutá v poistnej zmluve, o ktorej sa vie, že môže nastať, ale nevie sa, kedy a či vôbec nastane. Keďže medzi stranami sporu bolo dohodnuté poistenie pre prípad poškodenia alebo zničenia vozidla pri havárii, žalobca má v zmysle § 797 ods. 2 OZ v prípade, že nastane táto poistná udalosť, právo na poistné plnenie od žalovanej.

5. Predmetom skúmania v konaní bola predovšetkým otázka, či boli splnené podmienky k tomu, aby bola žalovaná oprávnená odmietnuť poskytnúť žalobcovi poistné plnenie, keď žalovaná toto právo opierala o ustanovenie čl. III bod 2. Osobitných poistných podmienok č. 355 a č. 356 („Poistenie sa nevzťahuje na škody vzniknuté pri oprave alebo údržbe (motorového) vozidla, ak ide o poškodenie alebo zničenie (motorového) vozidla, za ktoré je zodpovedná opraváreň alebo dodávateľ zo zákona.“) a o ustanovenie čl. V písm. b) a e) Zmluvných dojednaní („Okrem výluk uvedených vo VPP č. 106, OPP č. 356, č. 156 a č. 206 alebo v zmluvných dojednaniach č. 910, sa poistenie nevzťahuje na b) škody na vozidle, pokiaľ je vozidlo používané na iné účely, ako je uvedené v poistnej zmluve (napr. požičovňa, taxi, autoškola, prenájom vozidla medzi fyzickými a právnickými osobami a osobná cestná doprava vykonávaná cestnými osobnými vozidlami, ktorých celková obsaditeľnosť nepresahuje 9 osôb vrátane vodiča), e) škody vzniknuté pri oprave alebo údržbe vozidla, alebo v priamej súvislosti s týmito prácami, vrátane skúšobných jádz po vykonanej oprave.“). Uvedenú výluku poistného krytia odôvodňovala žalovaná tým, že vodič N. H. v čase škodovej udalosti/nehody viedol motorové vozidlo ako zamestnanec servisu AUTOSERVIS TT s.r.o., IČO: 46 263 306, a teda predmetné vozidlo bolo vedené zamestnancom servisu za účelom jeho servisu, resp. skúšobnej jazdy po vykonanej oprave.

6. Všeobecná právna úprava poistenia (§ 788 a nasl. OZ) i osobitná úprava poistenia majetku (§ 806 a nasl. OZ) predpokladá, že podrobnejšia úprava práv a povinností účastníkov tohto právneho vzťahu bude v konkrétnom prípade obsiahnutá v poistných podmienkach, ktoré napr. špecifikujú, z ktorých poistných udalostí vznikne právo na plnenie a aké sú prípady výluky z poistenia. V zmysle § 788 ods. 3 OZ sú súčasťou poistnej zmluvy len tie všeobecné poistné podmienky poistiteľa, na ktoré sa poistná zmluva odvoláva a ktoré sú k nej pripojené alebo boli pred uzavretím zmluvy tomu, kto s poistiteľom zmluvu uzavrel, oznámené.

7. Žalovaná tvrdila, že na dojednania poistnej zmluvy sa vzťahujú Zmluvné dojednania č. 910 a Osobitné poistné podmienky č. 355 a č. 356, pričom poukazovala na čl. VII. bod 9. Návrhu poistnej zmluvy pre havarijné poistenie vozidiel EUOKASKO extra - produkt č. 574, ako aj na bod 2. a 9. Formulára o podmienkach uzavretia poistnej zmluvy/návrhu poistnej zmluvy. V čl. VII. bod 9. Návrhu poistnej zmluvy pre havarijné poistenie vozidiel EUOKASKO extra - produkt č. 574 (č.l. 79) sa uvádza, že poistník/poistený vyhlasuje, že bol oboznámený s obsahom poistnej zmluvy, Všeobecnými poistnými podmienkami č. 106 a č. 805, Osobitnými poistnými podmienkami č. 206, č. 156 a č. 356 a zmluvnými dojednaniami pre havarijné poistenie vozidiel EUOKASKO EXTRA č. 910, ktoré mu boli pred uzatvorením poistnej zmluvy odovzdané a ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou poistnej zmluvy. V bode 2. Formulára o podmienkach uzavretia poistnej zmluvy/návrhu poistnej zmluvy (č.l. 82) sa uvádza, že poistenie sa riadi VPP č. 106, OPP č. 356, OPP č. 156, OPP č. 206, VPP č. 805 a ZD. V bode 9. Formulára o podmienkach uzavretia poistnej zmluvy/návrhu poistnej zmluvy (č.l. 83) sa v rámci výluk z poistenia uvádza, že poisťovateľ nenahradí za poisteného škodu podľa ustanovení vo VPP č. 106 čl. IV, OPP č. 206 čl. III, OPP č. 156 čl. III, VPP č. 805 čl. 14, OPP č. 356 čl. III a príslušných ZD čl. V.

8. S poukazom na vyššie uvedené, pokiaľ ide o Osobitné poistné podmienky č. 355 (ktorými žalovaná odôvodňovala odmietnutie poistného plnenia v liste zo dňa 28.04.2016), tieto sa nestali súčasťou poistnej zmluvy v zmysle § 788 ods. 3 OZ, pretože sa na ne poistná zmluva neodvoláva, keďže OPP s takýmto číslom sa v žiadnom z citovaných ustanovení neuvádzajú.

9. Pokiaľ ide o Osobitné poistné podmienky č. 356, k týmto žalobca uviedol (rovnako ako k OPP č. 355), že mu neboli pri podpise poistnej zmluvy odovzdané, nebol s nimi oboznámený, nie sú z jeho strany vlastnoručne podpísané a akceptované. Súd uvádza, že hoci v prípade Osobitných poistných podmienok č. 356 sa odkaz na ne vo vyššie citovaných ustanoveniach nachádza, t.j. poistná zmluva

sa na ne odvoláva v zmysle § 788 ods. 3 OZ, bez ďalšieho tým nie je preukázané, že boli žalobcovi skutočne odovzdané.

10. Žalobca v konaní tvrdil, že mu Osobitné poisťné podmienky č. 356 (a aj č. 355) neboli pri podpise poisťnej zmluvy odovzdané. Súd poukazuje na to, že v prípade pochybností nesie dôkazné bremeno, že OPP č. 356 boli žalobcovi odovzdané, žalovaná ako dodávateľ. Podľa názoru súdu však žalovaná v konaní toto dôkazné bremeno neunesla. K tomu, či osobitné poisťné podmienky boli žalobcovi odovzdané, navrhla žalovaná vykonať výsluch pracovníčky žalovanej, ktorá uzatvárala predmetnú zmluvu za žalovanú s poisteným - G. R.. Svedkyňa pri výpovedi uviedla, že sa robí návrh poisťnej zmluvy a potom sa odovzdávajú všetky dokumenty spolu s návrhom. Na otázku zo strany žalobcu, ktoré všetky dokumenty sú odovzdávané spolu s návrhom, svedkyňa uviedla, že sú tam zmluvné dojednania, obchodné podmienky pre živelné a haváriu, vandalizmus a odcudzenie a všeobecné obchodné podmienky, číslo z roku 2005 nevie presne, lebo sa to mení. Svedkyňa nepotvrdila, že by boli žalobcovi doručené konkrétne Osobitné poisťné podmienky č. 356 (ani č. 355). Keďže žalovaná nepreukázala svoje tvrdenie, že žalobcovi boli pri podpise poisťnej zmluvy odovzdané Osobitné poisťné podmienky č. 356, pričom ani netvrdila ani nepreukázala, že by mu boli oznámené, tieto sa nestali súčasťou poisťnej zmluvy v zmysle § 788 ods. 3 OZ.

11. V prípade Zmluvných dojednaní pre havarijné poistenie vozidiel EuroKasko EXTRA č. 910, tieto boli žalobcovi preukázateľne doručené, pretože ich predložil spolu so žalobou. Žalobca Zmluvné dojednania č. 910 nepodpísal, tieto sa mali stať neoddeliteľnou súčasťou poisťnej zmluvy na základe netransparentnej inkorporačnej doložky uvedenej čl. VII. bod 9. návrhu poisťnej zmluvy. O netransparentnú inkorporačnú doložku ide pritom aj vtedy, ak je uvedená menej výrazným písmom ako zmluvné podmienky, ktoré predstavujú podstatné zložky zmluvy, nakoľko spotrebiteľ sa môže domnievať, pričom stačí hrozba tohto rizika, že menej výrazným písmom je písaný text, ktorý nemá veľký význam a tak existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ podcení takúto časť textu a vyvolá to u neho dojem nedôležitosti danej časti textu (viď napr. nález Ústavného súdu ČR sp.zn. I. ÚS 342/09 zo dňa 15.06.2009, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo/245/2010 zo dňa 30.11.2011). V rámci návrhu poisťnej zmluvy je čl. VII. bod 9. uvedený menším a menej výrazným písmom ako zmluvné podmienky, ktoré predstavujú podstatné zložky zmluvy, nie je ničím zvýraznený a zaniká v rámci iných ustanovení, hoci má na základe neho dôjsť k tomu, že sa neoddeliteľnou súčasťou zmluvy majú stať Zmluvné dojednania č. 910, ktoré majú významným spôsobom ovplyvniť nárok spotrebiteľa na poisťné plnenie tým, že majú stanoviť výluky z poistenia.

12. Súd odkazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11Co/10/2018 zo dňa 03.05.2018, v ktorom odvolací súd uviedol, že „v tomto prípade súd prvej inštancie správne odvodzoval netransparentnosť inkorporačnej doložky od spôsobu uvedenia jej znenia v zmluve, kedy dodávateľ uviedol jej text menším písmom ako zmluvné podmienky predstavujúce podstatné zložky zmluvy. Samotný jej presný obsah nebol v danom prípade rozhodujúcim kritériom, pričom súd prvej inštancie vyžil jej citáciu uvedené len v zátvorkách ako doplnenie ukážky k odôvodneniu, v ktorom sa venoval forme použitého písma. Z uvedeného ako nedôvodná vyplýva aj námietka žalovaného, že doložka bola riadne zahrnutá v texte, pričom bola vizuálne označená, ako aj pojmom, ktorý je uvedený niekoľko násobne väčším písmom. Odvolací súd ma za to, že takéto označenie je nepostačujúce, pričom pod samotným vizuálnym označením nasleduje znenie inkorporačnej doložky, ktorej text je uvedený menším písmom ako zmluvné podmienky predstavujúce podstatné zložky zmluvy a súčasne takého vyhlásenie splyva s niekoľkými ďalšími vyhláseniami.“

13. Zároveň súd poukazuje na skutočnosť, že ustanovenie § 788 ods. 3 OZ predpokladá, že súčasťou poisťnej zmluvy sa stanú pri splnení zákonom požadovaných predpokladov (odkaz na ne a oznámenie pred uzavretím zmluvy) poisťné podmienky, nie zmluvné dojednania. Žalobca ako spotrebiteľ preto nemal dôvod uvedený odkaz na zmluvné dojednania ani očakávať, z ktorého dôvodu bolo potrebné, aby (ak sa mali stať neoddeliteľnou súčasťou poisťnej zmluvy) boli Zmluvné dojednania č. 910 uvedené priamo v texte zmluvy žalobcom podpísanej, alebo inkorporované transparentným spôsobom (aby bolo spotrebiteľovi pri podpise poisťnej zmluvy jednoznačne zrejmé, že ho budú zaväzovať aj ZD č. 910). V súvislosti s uvedeným má súd za to, že žalobca nepreukázal, že by zmluvné dojednania č. 910 boli súčasťou listiny, na ktorej žalobca ako spotrebiteľ pripája svoj podpis, že by ich žalobca akceptoval, a preto sa nestali súčasťou zmluvy a ich ustanovenia účastníkov zmluvy nezaväzujú.

14. S poukazom na vyššie uvedené nebolo možné potom posudzovať dôvody výluky poistného krytia podľa Osobitných poistných podmienok č. 355 a č. 356, pretože tieto strany nezaväzujú, keďže sa nestali súčasťou poistnej zmluvy jednak z dôvodu, že neboli žalobcoví preukázateľne odovzdané, resp. oznámené a v prípade Osobitných poistných podmienok č. 355 aj z dôvodu, že na ne poistná zmluva ani neodkazovala. Súčasťou poistnej zmluvy sa podľa názoru súdu nestali ani Zmluvné dojednania č. 910, keďže ich inkorporácia do zmluvy nebola vykonaná transparentnou inkorporačnou doložkou, a preto sa žalovaná nemôže odvolávať ani na výluky poistného krytia podľa týchto zmluvných dojednaní. Pokiaľ ide o Formulár o podmienkach uzavretia poistnej zmluvy / návrhu poistnej zmluvy, hoci ho žalobca podpísal, tento neobsahuje žiadnu, t.j. ani transparentnú ani netransparentnú inkorporačnú doložku, keďže žiadne ustanovenie formuláru neobsahuje dojednanie, že by sa neoddeliteľnou súčasťou zmluvy mali stať akékoľvek ďalšie dokumenty.

15. Súd dodáva, že ani v prípade, že by sa zmluvné dojednania č. 910 neoddeliteľnou súčasťou zmluvy stali, nebolo by možné priznať úspech obrane žalovanej. Pre úspešnosť žaloby bolo povinnosťou žalobcu preukázať existenciu poistného vzťahu v čase poistnej udalosti a udalosť zakladajúcu jeho právo na poistné plnenie, ktorú povinnosť si splnil. Žalovaná sa v konaní bránila tým a bolo jej povinnosťou preukázať, že tu povinnosť poskytnúť poistné plnenie nie je, a to z dôvodu, že nehodový dej spadá pod takzvanú výluky z poistenia. Z vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žalovaná v konaní nepreukázala, že v prípadne posudzovanej škodovej udalosti išlo jednoznačne o škodu vzniknutú pri oprave alebo údržbe vozidla, alebo v priamej súvislosti s týmito prácami, vrátane skúšobných jazd po vykonanej oprave.

16. Žalovaná poukazovala na Dotazník pre účastníka poistnej udalosti zo dňa 13.01.2016, ktorý bol spísaný s vodičom N. H. dňa 13.01.2016, kde vodič v odpovedi na otázku č. 25 uviedol, že auto bolo na skúšobnej jazde zo servisu Autoservis TT, z čoho mala žalovaná za preukázané, aký bol v predmetnom čase účel užívania vozidla. Súd však poukazuje na výpoveď svedka na pojednávaní dňa 06.09.2018, kedy uviedol, že motorové vozidlo mal vypožičané od žalobcu, bolo v poriadku, nebola potrebná jeho oprava. Podľa názoru súdu, pri porovnaní dotazníka a výpovede svedka pred súdom treba klásť väčšiu váhu na výpoveď svedka. Na rozdiel od vypísania dotazníka totiž svedok vypovedal v konaní pred súdom po poučení podľa § 196 ods. 2 CSP, a síce o povinnosti vypovedať pravdu a nič nezamĺčovať, ako aj o trestnoprávných následkoch krivej výpovede. Okrem toho, že bolo svedkovi doručené písomné poučenie svedka spolu s predvolaním na pojednávanie, zároveň bol svedok opätovne poučený aj bezprostredne pred výsluchom. Svedok sa pri výsluchu správal prirodzene, vypovedal plynulo a presvedčivo, bez nervozity, pričom ochotne odpovedal na položené otázky. Len samotná skutočnosť, že svedok je v priateľskom vzťahu so žalobcom, nie je sama o sebe dôvodom na záver o nedôveryhodnosti svedka. K spôsobu vyplnenia dotazníka pritom svedok uviedol, že boli u neho v robote, kde je hluk, bol v časovej tiesni, väčšinou ho ten pán (svedok G.) navádzal na odpovede, asi 80% mu hovoril, čo má napísať, pričom okrem bodu 25. je v dotazníku aj iná nezrovnalosť, keď nesedí bod 17., pretože určite mal zapnutý pás, lebo nové autá, keď sa nezapnú pásy, ani sa neaktivujú airbagy. Hoci žalobca spochybňoval, že práve svedok G. spisoval dotazník so svedkom H., súd mal toto za preukázané z identifikačného preukazu svedka G. s číslom 0009, ktoré korešponduje s číslom na Zázname o výsledku prešetrovania poistnej udalosti č. PU 9561 905636 zo dňa 11.02.2016 Č.p.: KOOP-0482/2015-09, keď zároveň tieto čísla korešpondujú s označeniami na dotazníku zo dňa 13.01.2016. Oprávnenie svedka G. spisovať dotazník so svedkom H. bolo potom preukázané Zmluvou o poskytovaní strážnej služby č. 01/2004 zo dňa 28.02.2004. Svedok G. G. uviedol, že svedok N. H. vypisoval dotazník na kapote auta v autoservise, z čoho sa javí ako pravdivé tvrdenie svedka H., že dotazník bol vypisovaný v zhone. Rovnako svedok G. potvrdil, že usmerňoval svedka H. pri vypisovaní dotazníka, a to aj pri otázke 25. Súd tiež poukazuje na skutočnosť, že svedka N. H. pôvodne navrhovala v konaní vypočuť práve žalovaná, od ktorého dôkazu však neskôr upustila (podaním zo dňa 18.06.2018), preto je zvláštne spochybňovanie dôveryhodnosti svedka práve zo strany žalovanej. Výpoveď svedka o tom, že išlo o súkromnú jazdu zároveň korešponduje aj s dôkazom predloženým žalobcom (výťažok z internetovej stránky na č.l. 22), podľa ktorého sú otváracie hodiny servisu Autoservis TT s.r.o. počas pracovných dní od 8:00 do 17:00 hod.. Škodová udalosť sa pritom stala o 17:30 hod., čo bez ďalšieho vylučuje, aby išlo o skúšobnú jazdu po oprave v autoservise. Hoci žalovaná pôvodne navrhovala výsluch konateľa autoservisu, od tohto dôkazu neskôr bez odôvodnenia upustila na pojednávaní dňa 05.06.2018.

17. Súd potom dospel k záveru, že žalovaná neuniesla dôkazné bremeno tvrdenia, že došlo k výluke poistného krytia, pretože nepreukázala jednoznačne, že by ku škodovej udalosti došlo pri vedení

predmetného motorového vozidla za účelom opravy alebo údržby vozidla alebo skúšobnej jazdy po vykonanej oprave. Žalovaná nevyužila možnosť navrhnúť dokazovanie či už výsluchom žalobcu alebo konateľa autoservisu, resp. od týchto dôkazov upustila, nenavrhol napríklad konfrontáciu svedkov H. a G. a nenavrhol v tomto smere ani vykonanie iných dôkazov. Žalovaná v konaní spochybnila vierohodnosť svedka H. z dôvodu jeho vzťahu so žalobcom, čím však spochybnila aj ňou predložený dôkaz, dotazník vypísaný tým istým svedkom, a teda v konaní potom ničím nepreukázala tvrdený dôvod výluky poistného krytia. Nemožno uznať argumentáciu žalovanej, že k výluke poistného krytia by došlo aj v prípade, že svedok N. H. mal motorové vozidlo od žalobcu vypožičané, s poukazom na ustanovenie čl. V písm. b) ZD č. 910, pretože žalovaná nepreukázala, že v prípade výpožičky od žalobcu išlo o používanie vozidla na iné účely, ako je uvedené v poistnej zmluve, a to (ako sa v ustanovení uvádza) napr. požičovňa, taxi, autoškola, prenájom vozidla medzi fyzickými a právnickými osobami a osobná cestná doprava vykonávaná cestnými osobnými vozidlami, ktorých celková obsaditeľnosť nepresahuje 9 osôb vrátane vodiča, keď výpožička medzi fyzickými osobami medzi uvedenými prípadmi nespadá. Ak by teda i žalovaná preukázala, že by osobitné poistné podmienky a zmluvné dojednania boli súčasťou poistnej zmluvy, nepreukázala, že by boli naplnené podmienky výluky poistného krytia v zmysle žiadneho z ich ustanovení.

18. Už len nad rámec uvedeného poukazuje súd na novelu Občianskeho zákonníka zákonom č. 213/2018 Z.z., ktorým došlo s účinnosťou od 01.10.2018 k doplneniu § 797 o ods. 4, v zmysle ktorého, ak poistiteľ odmietol plniť čo i len z časti, je povinný uviesť dôvod neplnenia alebo zníženia plnenia; tento dôvod nie je možné dodatočne meniť. Uvedené ustanovenie nebolo možné aplikovať na prejednávany prípad, pretože v zmysle prechodného ustanovenia § 879u OZ je možné ho prvýkrát použiť od 01.10.2018. Súd však považuje za potrebné poukázať minimálne na zmatečnosť postupu žalovanej pri odmietnutí plnenia žalobcovi, keď v liste zo dňa 01.03.2016 (č.l. 18) vôbec nekonkretizovala dôvod odmietnutia poistného plnenia, ale odkázala len vo všeobecnosti na OPP č. 355. Následne v liste zo dňa 28.04.2016 (č.l. 4) žalovaná odmietnutie plnenia odôvodňovala výlukou z dôvodu skúšobnej jazdy v zmysle čl. III. bod 2. OPP č. 355, hoci uvedené ustanovenie výluky z dôvodu skúšobnej jazdy neupravuje a zároveň účastníci poistnej zmluvy nie sú uvedenými OPP ani viazaní. Ďalej potom v konaní žalovaná odmietnutie poistného plnenia odôvodňovala výlukou v zmysle čl. V písm. b) a e) Zmluvných dojednaní pre havarijné poistenie vozidiel EUKOKASKO EXTRA č. 910 a čl. III bodom 2. Osobitných poistných podmienok č. 355 a č. 356. Uvedený prístup dodávateľa v rámci spotrebiteľského vzťahu je potrebné považovať za minimálne neserióznym a alibistickým.

19. Súd nevykonal dokazovanie navrhované žalobcom, a síce kompletnou spisovou dokumentáciou žalovanej, keďže pre rozhodnutie vo veci to nebolo potrebné, keď zároveň nebolo ani konkretizované, čo má byť uvedeným dôkazom v prospech žalobcu preukázané. Súd tiež nevykonal dokazovanie navrhované žalovanou, a to výsluchom žalobcu a svedka Antona Šefčíka - konateľa spoločnosti AUTOSERVIS TT s.r.o., resp. dopytom na autoservis ohľadom vykonaných opráv v rozhodnom období, pretože od vykonania týchto dôkazov žalovaná neskôr upustila.

20. Súd z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nebolo žalovanou (ktorá niesla dôkazné bremeno) jednoznačne preukázané, že by poistené vozidlo bolo vedené zamestnancom servisu za účelom jeho servisu, resp. skúšobnej jazdy po vykonanej oprave, a teda nebol preukázaný žiaden dôvod, pre ktorý by bola žalovaná oprávnená odmietnuť alebo krátiť poistné plnenie. Z vyššie uvedených dôvodov má žalobca proti žalovanej právo na poistné plnenie.

21. Po skonštatovaní preukázania základu žalovanej pohľadávky sa súd zaoberal jej výškou. Ak dôjde v dôsledku poistnej udalosti k poškodeniu, zničeniu, odcudzeniu, prípadne strate poistenej veci, ide o plnenie poisťovateľa na základe poistnej zmluvy, nie o náhradu škody. V poistení majetku sa však uplatňuje tzv. odškodňovacia zásada, na základe ktorej poškodený (poistený) nesmie dostať viac, ako je jeho majetková ujma, pretože poistenie nemôže viesť k obohateniu poisteného. Pri určení výšky poistného plnenia, na zaplatenie ktorého súd zaviazal žalovanú, vychádzal súd z výšky nákladov na opravu poškodeného motorového vozidla. Súd potom vychádzal z faktúry č. 3212015 zo dňa 05.11.2015, ktorou bola oprava poškodeného motorového vozidla žalobcovi vyúčtovaná a tento ju v celej výške sumy 10.587,12 eura uhradil, čo preukázal pokladničnými dokladmi zo dňa 11.04.2016, 27.05.2016 a 16.06.2016. Pokiaľ ide o spoluúčasť, táto z poistnej zmluvy nevyplýva, keď dojednaná franšíza vo výške 165,- eur znamená, že ide o sumu, do výšky ktorej poisťovňa neposkytuje poistné plnenie, avšak ak je poistné plnenie vyššie ako franšíza, poisťovňa poskytne celé poistné plnenie, a teda nejde o spoluúčasť.

V konaní okrem toho spoluúčast žalobcu zo strany žalovanej ani nebola tvrdená. Súd potom dospel k záveru, že žalobca má voči žalovanej nárok na poskytnutie poistného plnenia v sume 10.587,12 eura.

22. Žalovaná v konaní uviedla, že uplatnenú sumu považuje za nepreukázanú, keď žalobca predložil len kalkuláciu opravy a faktúru za opravu, ktorá je daňovým dokladom a neodzrkadľuje skutočne vzniknutú škodu na motorovom vozidle a potrebu jej opravy. Súd takúto obranu nepovažoval za účinnú (§ 151 ods. 2 CSP), keď napriek tomu, že žalobca spolu so žalobou predložil aj Kalkuláciu opravy č. 9561905636 (v ktorej sú špecifikované náhradné diely, ako aj úkony opravy), žalovaná nerozporovala jednotlivé položky, neuviedla, konkrétne opravu ktorej časti vozidla neuznáva a prečo, a preto je potrebné považovať za nesporné, že oprava motorového vozidla bola vykonaná v zmysle kalkulácie. Uvedená všeobecná obrana žalovanej neobstojí tým viac, že potreba výmeny, resp. opravy konkrétnych dielov motorového vozidla vyplýva aj zo Zázpisu o obhliadke zo dňa 06.10.2015, ktorá bola vykonaná pre žalovanú spoločnosťou Slovexperta s.r.o.. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovanej, že žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi vykonanou opravou a nehodovým dejom, súd uvádza, že žalobca si uplatňuje nárok na poistné plnenie, ktorý mu vyplýva zo zmluvy, nie nárok na náhradu škody. V zmysle § 797 ods. 2 OZ potom právo na poistné plnenie žalobcovi vzniklo, keď nastala skutočnosť, s ktorou je spojený vznik povinnosti poistiteľa plniť, t.j. poistná udalosť. Navyiac, medzi opisom poškodení v Zázpise o obhliadke poškodeného motorového vozidla zo dňa 06.10.2015 vykonanej pre žalovanú a vykonanými opravami v zmysle Kalkulácie opravy č. 9561905636 je nepochybne súvislosť, keď žalovaná konkrétne rozpory ani netvrdila. K výške poistného plnenia súd ešte uvádza, že pred podaním žaloby žalobca žalovanému predložil podľa listu zo dňa 19.04.2016 faktúru s rozpisom prác a dodaného materiálu, napriek tomu žalovaná v priebehu konania relevantne nespochybnila žalobcom uplatnenú sumu, relevantne sa nebránila výške plnenia, preto nesie procesnú zodpovednosť za výsledok sporu ohľadne výšky poistného plnenia (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 13Cob/109/2016 zo dňa 22.02.2017). Pokiaľ ide o zaplatenie vystavenej faktúry, žalobca k replike predložil dôkazy - pokladničné doklady, ktorými zaplatenie vyúčtovanej ceny opravy preukázal, a teda obrana žalovanej o tom, že žalobca nepreukázal úbytok na jeho majetku, už neobstála.

23. Pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, táto v konaní nebola zo strany žalovanej žiadnym spôsobom spochybnená. Hoci je v poistnej zmluve dojednaná vinkulácia poistného plnenia v prospech Volkswagen Finančné služby Slovensko s.r.o., táto je časovo viazaná do riadneho splatenia pohľadávok zo Zmluvy o finančnom lízingu / Zmluvy o AutoKredite / Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 879725, týkajúcej sa predmetu financovania. V konaní pritom nebolo namietané, že by uvedené pohľadávky neboli splatené. Zároveň z Evidenčnej karty vozidla zo dňa 15.11.2018 (č.l. 127) vyplýva, že vlastníkom predmetného motorového vozidla je žalobca. Okrem toho, žalobca je v zmysle poistnej zmluvy poistníkom aj poisteným, v čase keď došlo k poistnej udalosti, bol prevádzkovateľom a užívateľom vozidla, platil poistné žalovanej a uhradil náklady na opravu vozidla, je preto oprávnený požadovať poistné plnenie z titulu uzavretej poistnej zmluvy so žalovanou.

24. Keďže žalovaná sa dostala do omeškania so zaplatením peňažného záväzku 10.587,12 eura, vznikol žalobcovi nárok požadovať od žalovanej popri plnení istiny i úrok z omeškania. Začiatok vzniku omeškania žalovanej je daný ustanovením § 797 ods. 3 OZ, v zmysle ktorého je poistné plnenie splatné do pätnástich dní, len čo poistiteľ skončil vyšetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poistiteľa plniť. Žalovaná skončila vyšetrenie dňa 01.03.2016, kedy listom z uvedeného dňa oznamovala žalobcovi, že predmetná škodová udalosť bola ukončená bez poistného plnenia. Poistné plnenie potom bolo splatné do 16.03.2016 a nasledujúcim dňom 17.03.2016 sa dostala žalovaná do omeškania, od ktorého dátumu súd žalobcovi úrok z omeškania priznal. Vychádzajúc z uvedeného má žalobca nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške o 5 percentuálnych bodov viac, ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, teda odo dňa 17.03.2016. Žalovaná sa dostala do omeškania dňa 17.03.2016, keď výška základnej úrokovej sadzby k uvedenému dňu bola 0,00%. Žalobca tak má popri dlžnej istine aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% (5 + 0,00 %) ročne zo sumy 10.587,12 eura od 17.03.2016 do zaplatenia. Keďže žalobca si úrok z omeškania uplatnil od nesprávneho dátumu 26.11.2015 a v nesprávnej výške 8,05% ročne, súd žalobu vo zvyšnej časti úroku z omeškania zamietol ako nedôvodnú.

25. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov považoval súd žalobu v časti, v ktorej žalobca žiadal zaplatenie sumy 10.587,12 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 10.587,12 eura od 17.03.2016 do zaplatenia, za dôvodnú, a preto jej vo výroku I. rozsudku vyhovel, a v časti, v

ktorej žiadal žalobca zaplataenie úroku z omeškania nad súdom priznaný rozsah, za nedôvodnú, a preto ju vo výroku II. v tejto časti úroku z omeškania zamietol.

26. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný proti výroku I. a III. rozsudku z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) Civilného sporového poriadku. Poukázal na čl. III bod. 2 Osobitných podmienok: "Poistenie sa nevzťahuje na škody vzniknuté pri oprave alebo údržbe motorového vozidla, ak ide o poškodenie alebo zničenie motorového vozidla, za ktoré je zodpovedná opraváraň alebo dodávateľ zo zákona." a čl. V. písm. e) Zmluvných dojednaní: "Okrem výluk uvedených vo VPP č. 106, OPP č. 356, č. 156 a č. 206 alebo v zmluvných dojednaniach č. 910, sa poistenie nevzťahuje na škody vzniknuté pri oprave alebo údržbe vozidla, alebo v priamej súvislosti s týmito prácami, vrátane skúšobných jazd po vykonanej oprave."

27. Uviedol, že z predloženého Dotazníka pre účastníka poistnej udalosti, č. Protokolu A3P: 482/15, číslo PU: 9561905636, vyplýva, že vodič v čase škodovej udalosti - N. H., bol v čase vzniku škodovej udalosti "na skúšobnej jazde zo servisu Autoservis TT". N. H. ako svedok následne v konaní pred súdom prvej inštancie poprel pravdivosť tohto písomného záznamu, čo však možno považovať za účelové tvrdenie, vzhľadom na skutočnosť uplynutia niekoľkých rokov od škodovej udalosti a kamarátsky osobný vzťah so Žalobcom. Taktiež aj sám svedok uviedol, že dotazník škodovej udalosti je vyplnený jeho písmom, preto má zato, že nie je dôvod spochybňovať závery v ňom uvedené priamo N. H.. Tvrdenie svedka N. H., že na odpovede na otázky ho navádzal zamestnanec spoločnosti A3P, ktorý s ním spisoval dotazník, bolo v celom rozsahu vyvrátené výpoveďou svedka G. G. - "Pán H. vypísal, predtým povedal, že je zamestnancom v servise v TT - servis, kedy povedal, že bol na skúšobnej jazde, kedy došlo k dopravnej nehode. Čo sa týka uveďte iné okolnosti nehody, som sa pýtal, či dostal vozidlo, či ho mal zapožičané, uviedol, že on ako pracovník servisu bol na skúšobnej jazde."

28. Za žiadnych okolností sa preto nemožno stotožniť s odôvodnením rozsudku v bode 37., kedy súd uvádza, že pri porovnaní dotazníka a výpovede svedka pred súdom treba klásť väčšiu váhu na výpoveď svedka. Súd taktiež uviedol "svedok sa pri výsluchu správal prirodzene, vypovedal plynulo a presvedčivo, bez nervozity...", čo je v úplnom rozpore so skutočným stavom, načo poukazoval aj Žalovaný na pojednávaní konanom dňa 16.04.2019 - "Z rovnakého dôvodu môže byť rozporovaná svedecká výpoveď N. H., ktorý je osobným priateľom žalobcu a navyše vypovedal v rozpore s tým, čo uviedol, v kratšom časovom období po udalosti, v písomnom dotazníku, ktorý podľa svojej výpovede aj sám vypisoval, avšak na pojednávaní v časovom rozstupe 2-3 roky vypovedal iné skutočnosti, ktoré sú v rozpore so všetkými ostatnými dôkazmi, jednak výpovede p. G., aj záznamu predloženému, keď svedok počas svojej výpovede pôsobil veľmi nervózne, poprel svoje vlastné výpovede z roku 2015."

29. Súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym zisteniam, kedy sa žiadnym spôsobom nevysporiadal so skutočnosťou, že odôvodnenie rozporu medzi dotazníkom a výpoveďou N. H. bolo v celom rozsahu vyvrátené výpoveďou svedka G. G..

30. Skutočnosť, že motorové vozidlo bolo v čase škodovej udalosti bolo na skúšobnej jazde v autoservise TT vyplýva jednoznačne z dotazníka škodovej udalosti, pričom bolo potvrdené priamo svedkom N. H. že v dotazníku ide o jeho písmo a jeho podpis. Účelová výpoveď svedka N. H. na ohľadom navedenia na odpovede zamestnancom spoločnosti A3P bola vyvrátená výpoveďou svedka G. G.. Žalovaná zastáva názor, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym záverom, preto žiada odvolací súd, aby vec súdu prvej inštancie vrátil za účelom ďalšieho dokazovania - vykonania dôkazov, ktoré počas konania navrhoval Žalovaný - výsluch Žalobcu, konateľa AUTOSERVISU TT, a predloženie účtovnej dokumentácie autoservisu v rozhodnom období.

31. Má za to, že konanie má i inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to odňatie súdu prvej inštancie konať pred súdom vzhľadom na porušenie procesných práv Žalovaného vo vzťahu k nedostatočnému a chybnému odôvodneniu rozhodnutia ohľadom hodnovernosti výpovede svedka N. H. vzhľadom na predložený dotazník a výpoveď svedka G. G.. V súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku: „V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal

ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.“ Odôvodnenie rozsudku je dôležitým predpokladom jeho preskúmateľnosti, ktorej skutočnosti prikladá veľký význam v mnohých svojich rozhodnutiach Ústavný súd Slovenskej republiky (II. ÚS 410/06, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04).

32. Podľa jeho názoru sa súd v odôvodnení nevyporiadal s argumentáciou Žalovaného o pochybnostiach vierohodnosti výpovede N. H..

33. Zastáva názor, že prvostupňový súd v rozpore so zákonom neuviedol aké skutočnosti považoval za preukázané, ktoré za preukázané nepovažoval, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Odôvodnenie je teda podľa jeho názoru nepreskúmateľné. Poukazuje na skutočnosť, že vada konania spočívajúca v nedostatočnom odôvodnení rozsudku je v zmysle ustálenej judikatúry vo svojej podstate porušením základného práva účastníka na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. zákona č. 460/2001 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 171/2005 „Podľa judikatúry ESLP (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9.decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu SR (nález z 12. mája 2004, sp. zn. I. ÚS 226/2003) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenie súdneho rozhodnutia.“ V predmetnom judikáte sa ďalej uvádza, že „Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.“ Súd sa nevyporiadal dostatočne s argumentáciou Žalovaného. Má za to, že súd mal v odôvodnení jednoznačne vyjadriť, prečo tvrdenia Žalovaného o účelovosti výpovede svedka N. H. nepovažoval za relevantné pre konanie, čo neurobil a tak odôvodnenie rozsudku trpí zásadnými vadami a považujeme ho za arbitrárne. Vzhľadom na uvedené žiada odvolací súd, aby rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. 11C/57/2017 zo dňa 16.05.2019 zmenil tak, že Žalobu voči Žalovanému zamietla a priznáva mu náhradu trov konania. Zároveň žiada o priznanie trov odvolacieho konania Žalovanému, alebo alternatívne, aby zrušil rozsudok Trnava, sp. zn. 11C/57/2017 zo dňa 16.05.2019 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

34. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že množstvo rozporuplných a nepodložených tvrdení zo strany odporcu obsiahnutých v podanom odvolaní len dokrešuje jeho dlhodobé konanie spočívajúce nepochybne v úmysle ukrátiť navrhovateľa ako veriteľa v predmetnom právnom vzťahu od plnenia v prospech navrhovateľa, na ktoré má tento preukázateľne zákonný nárok. Odporca sa svojím podaním zo dňa 27.05.2019 odvolal proti rozsudku Okresného súdu v Trnave zo dňa 16.05.2019, sp. zn. 11C/57/2017, pričom neopodstatnene vytýka vady rozhodnutia súdu prvej inštancie a výslovne vágne poukazuje na odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d), e), f), h) C.s.p. Ani jeden z vyššie uvedených odvolacích dôvodov totiž nie je relevantne a konkrétne podložený, či právne zdôvodnený v samotnom texte podaného odvolania, čo len dokladá zrejmu domnienku o tom závere navrhovateľa, že takýmto spôsobom podané odvolanie nespĺňa ani zákonom požadované predpoklady pre úspešné namietnutie záverov súdu prvej inštancie.

35. Odporca v podanom odvolaní žiadnym hmatateľným argumentom nešpecifikuje:

- akú inú (konkrétne) vadu má predmetné konanie, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- aké navrhované dôkazy súd prvej inštancie nevykonal (pričom samotný PZ odporcu žiadne návrhy na dokazovanie vo svojom záverečnom návrhu neuviedol),
- k akým nesprávnym skutkovým zisteniam dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov,
- na základe akej nepríslušnej právnej normy rozhodol súd prvej inštancie.

36. Odporca preto nemôže aktuálne túto svoju "neschopnosť" a neunesenie váhy dôkazného bremena smerujúceho proti nemu dávať za vinu súdu prvého inštancie a konštatovať, že súd prvej inštancie vydal nepreskúmateľné rozhodnutie založené na nepresvedčivých skutkových zisteniach. Opak je

pravdou, keď práve odôvodnenie podaného odvolania pôsobí zmätočným, výslovne všeobecným a nekonzistentným dojmom. V spojitosti s uvedenými námietkami navrhovateľ ďalej poukazuje, že súd prvej inštancie, resp. jeho rozhodnutie, spĺňa s poukazom na jeho postup v priebehu konania a obsah odôvodnenia jeho meritórneho rozhodnutia všetky zákonné atribúty obsiahnuté v ust. § 220 ods. 2 CSP. Rámec právneho posúdenia prejednávanej veci je zrejmy a konkrétne zdôvodnený v bodoch 9 až 22 napádaného rozhodnutia súdu prvej inštancie.

37. Voľná úvaha súdu spočívajúca vo vlastnom vyhodnotení skutkovej stránky vykonaného dokazovania v preskúmvanej veci v spojitosti s príslušným posúdením právnej stránky veci potom objektívne, určito a zrozumiteľne vyplýva z bodov 26 až 46 napádaného rozhodnutia súdu prvej inštancie. K samotnému priebehu dokazovania navrhovateľ v otázke dôkazného bremena od počiatku konania zotrval na svojich vyjadreniach v tom zmysle, že dôkazné bremeno v otázke preukázania viazanosti navrhovateľa označenými poisťnými podmienkami (OPP č. 355, OPP č. 356, VPP č. 106 a i.), na ktoré sa odporca neustále odvoláva a od ktorých primárne odvodzuje svoj zamietavý postoj k poisťnému plneniu v prospech navrhovateľa, spočíva na ľarchu odporcu v tomto súdnom konaní. Odporca v snahe preukázať túto skutočnosť dodatočne predložil súdu Návrh poisťnej zmluvy a Formulár o podmienkach uzavretia návrhu poisťnej zmluvy. Pri oboch týchto dokumentoch sa odporca odvoláva na viaceré označené listiny - VPP (č. 106 a č. 805) a OPP (č. 206, č. 156 a č. 356) a ZD č. 910 s tým, že tieto všetky boli navrhovateľovi pred uzatvorením poisťnej zmluvy odovzdané a sú neoddeliteľnou súčasťou poisťnej zmluvy (?).

38. Takýto nepochybný dôkaz však zo strany odporcu počas celého konania predložený nebol. Nielen že doposiaľ súdu neboli zo strany odporcu predložené všetky označené VPP, OPP, či ZD, ale aj na tých doposiaľ predložených a zásadných v zmysle vyjadrení odporcu, konkrétne na OPP č. 355 a OPP č. 356, objektívne absentuje podpis navrhovateľa, ktorý by verifikoval vyššie uvedené tvrdenia odporcu a mal tak za následok viazanosť navrhovateľa v nich obsiahnutými dojednaniami. Zmluvné dojednania jednostranného typu - viď čl. VII ods. 9 Návrhu poisťnej zmluvy a čl. 2 Formuláru o podmienkach uzavretia návrhu poisťnej zmluvy, na ktoré poukazyval v rámci konania odporca, už boli dávno ustálenou judikatúrou súdov prekonané v tom smere, že takéto dojednania nie sú rovnovážne, spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán predovšetkým v neprospech spotrebiteľa a zostáva tak neustále na dodávateľovi služby dôkazné bremeno spočívajúce v jednoznačnom a nepochybniteľnom preukázaní individuálneho dojednania a akceptácie takýchto osobitných zmluvných podmienok, ktorých text nie je implementovaný v texte rámcovej zmluvy, keď vonkoncom nepostačuje pre platné právne účinky takéhoto dojednania len všeobecný odkaz na ten ktorý interný predpis dodávateľa označený jeho interným číslom (ako napr. OPP č. 355, č. 356 a iné) - viď napr. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2011, sp. zn. 2 Cdo 245/2010. V zmysle príslušnej právnej úpravy sa za neprijateľné zmluvné podmienky považujú najmä tie ustanovenia a dojednania, ktoré má spotrebiteľ dodržiavať a plniť, s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy a ktoré vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu, v predmetnom prípade nezákonne aplikované výluky odporcu obsiahnuté vo VPP alebo OPP. Za daného skutkového stavu nemožno na takto nezákonne dojednané zmluvné podmienky prihliadať, resp. o ne opierať svoju právnu argumentáciu, v rámci posudzovania právneho vzťahu medzi účastníkmi tohto konania v režime spotrebiteľskej zmluvy, resp. spotrebiteľského práva.

39. Súd prvej inštancie sa s touto argumentáciou v zmysle zákona stotožnil a riadne vysporiadal v bodoch 29 až 36 napádaného rozhodnutia, kde výslovne a preukázateľne dospel k tomu záveru, že OPP č. 355 alebo OPP č. 356 neboli pred podpisom ani pri podpise predmetnej poisťnej zmluvy navrhovateľovi odovzdané, nebol s nimi riadne oboznámený, tým pádom ich ani zákonným spôsobom nemohol akceptovať a nestali sa tak súčasťou poisťnej zmluvy v zmysle ust. § 788 ods. 3 Občianskeho zákonníka a ich ustanovenia nezaväzujú účastníkov zmluvy.

40. K opakovanej argumentácii odporcu obsiahnutej v podanom odvolaní vo vzťahu k výpovedi svedka H., resp. svedka G., sa súd prvej inštancie rovnako podrobne a dôsledne vyjadril predovšetkým v bode 37 a 38 napádaného rozhodnutia, pričom správne poukázal na zrejmu účelovosť a tendenčnosť zo strany odporcu v otázke posudzovania váhy, či vieryhodnosti jednotlivých dôkazov vykonaných v priebehu celého konania. Absencia objektívneho pohľadu na vec zjavne vyplýva nielen z rozporuplnej argumentácie odporcu v obsahu jeho odvolania, ale i z jeho zmätočného postupu v rámci súdneho konania (najskôr navrhne vypočuť svedka H., potom spochybňuje jeho výpoveď, najskôr netrvá na vykonaní dokazovania výsluchom žalobcu, konateľa spol. Autoservis TT, s.r.o., či predložením

účtovnej dokumentácie tejto spoločnosti, po vydaní nepriaznivého rozhodnutia súdom však už zrazu namieta postup súdu v otázke nevykonania týchto dôkazov). Navrhovateľ preto považuje za potrebné vzhľadom na tvrdenia odporcu obsiahnuté v podanom odvolaní zdôrazniť predovšetkým nižšie uvedené rozhodnutie ústavného súdu:

41. Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 115/03, z 3. júla 2003: "Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces."

42. Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, tento sa nielenže dotkol samotnej podstaty prejednáwanej veci, ale vo svojom podrobnom zdôvodnení, ktoré vyplývalo zo skutočne objektívne vykonaného dokazovania, odpovedal na všetky podstatné a právne významné dôvody jeho rozhodnutia určitým a zrozumiteľným spôsobom pre účastníkov tohto konania.

43. Toto zákonné ustanovenie (§220 ods. 2 CSP) je z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ktorému vecne zodpovedá aj právo na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorého porušenie odporca doposiaľ bezdôvodne v podanom odvolaní namieta, potrebné vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok ESLP vo veci Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, § 26) tak, že v rozhodnutí súdu musia byť uvedené dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, čo v danom prípade rozhodnutie súdu prvej inštancie preukázateľne spĺňa, pričom ani samotná judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý jeden argument tej ktorej strany konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

44. V neposlednom rade vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, navrhovateľ zdôrazňuje, že tento dôvod nemá absolútne žiaden logický základ tak po skutkovej, ako ani po právnej stránke v prejednáwanej veci, keď „nesprávne právne posúdenie vecí“ je podľa dikcie zákona mylná aplikácia (a výklad) právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť. Nevedno skutočne v čom videl a vidí odporca konštatovanú „nepríslušnosť“ právnej normy a vo vzťahu ku ktorej právnej norme vôbec smeruje táto námietka. Súd prvej inštancie tak rozhodol v danom prípade v súlade so základnými princípmi Civilného sporového poriadku, pričom jeho rozhodnutie je presvedčivé a spravodlivé. Nemožno totiž objektívne, či už hmotnoprávne alebo procesnoprávne pochybenie účastníka konania, v tomto prípade na strane žalobcu, dávať na ťarchu príslušného súdu a spochybňovať vo všeobecnej rovine jeho postup a rozhodovaciu právomoc. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti obsiahnuté v podanom vyjadrení, z ktorých možno objektívne ustáliť, že podaným odvolaním nebol naplnený ani jeden z uplatnených odvolacích dôvodov, navrhovateľ žiada, aby súd po preskúmaní podaného odvolania v kontexte s vykonaným dokazovaním rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 16.05.2019, sp. zn. 11C/57/2017, s poukazom na ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny a navrhovateľovi priznal náhradu trov odvolacieho konania.

45. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom, stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

46. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania na súde prvej inštancie, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým

zisteniam a vec správne právne posúdil. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal s rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie, odvolací súd sa s odôvodnením súdu stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

47. Žalobca sa žalobou domáhal zaplata sumy 10.587,12 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 10.587,12 eura od 26.11.2015 do zaplata, ako aj náhradu trov konania a to titulom nevyplata poistného plnenia v dôsledku škodovej udalosti na motorovom vozidle zn. Škoda Octavia, EČV: TT375FZ. Súd prvej inštancie žalobe v časti o zaplata sumy 10.587,12 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 10.587,12 eura od 17.03.2016 do zaplata vyhovel a vo zvyšku žalobu zamietol.

48. Nakoľko odvolanie podala žalovaná voči vyhovujúcej časti, predmetom prieskumu odvolacieho súdu je rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti a vo zvyšnej zamietajúcej časti je rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný.

49. Súd prvej inštancie v časti, v ktorej bolo žalobe vyhovené mal za to, že na žalobcu sa nevzťahovali zmluvné dojednania týkajúce sa výluky z poistenia a tiež, že žalovaný nepreukázal porušenie samotných podmienok výluky z poistenia.

50. Súd prvej inštancie skonštatoval tú skutočnosť, že Osobitné poistné podmienky č. 355 (ktorými žalovaná odôvodňovala odmietnutie poistného plnenia v liste zo dňa 28.04.2016), tieto sa nestali súčasťou poistnej zmluvy v zmysle § 788 ods. 3 OZ, pretože sa na ne poistná zmluva neodvoláva, keďže OPP s takýmto číslom sa v žiadnom z citovaných ustanovení neuvádzajú a pokiaľ ide o Osobitné poistné podmienky č. 356, k týmto žalobca uviedol (rovnako ako k OPP č. 355), že mu neboli pri podpise poistnej zmluvy odovzdané, nebol s nimi oboznámený, nie sú z jeho strany vlastnoručne podpísané a akceptované. Hoci v prípade Osobitných poistných podmienok č. 356 sa odkaz na ne vo vyššie citovaných ustanoveniach nachádza, t.j. poistná zmluva sa na ne odvoláva v zmysle § 788 ods. 3 OZ, bez ďalšieho tým nie je preukázané, že boli žalobcovi skutočne odovzdané.

51. K uvedeným tvrdeniam a konštatovaniu súdu prvej inštancie sa žalovaný nevyjadril v odvolaní, z uvedeného dôvodu, sa k nim odvolací súd nebude bližšie vyjadrovať. Má však za to, že závery súdu prvej inštancie sú správne a v podrobnostiach na ne odkazuje. Aj Ústavný súd vo svojom uznesení I. ÚS 430/2018 z 05.12.2018 pripúšťa závery Krajského súdu Prešov sp. zn. 22 Co 53/2017 zo dňa 27.3.2018 ako odvolacieho súdu. Tu iba odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Cdo 245/2010, kde „...Zmluvné strany musia s týmito obchodnými podmienkami vyjadriť súhlas, a na to, aby boli pre zmluvné strany záväzné, zákon vyžaduje, aby boli stranám uzatvárajúcim zmluvu známe, alebo aby boli priložené k návrhu zmluvy. Zo spisu nevyplýva, či práve predložené všeobecné obchodné podmienky boli platné v čase uzavretia zmluvy o úvere nakoľko z nepodpísaného a dátumom neoznačeného dokumentu to nie je možné vyvodiť. V prípade sporu predpokladanú znalosť týchto podmienok treba preukázať. Bude tak povinná strana, ktorá sa znalosti týchto podmienok dovoľáva.“ Možno uzavrieť, že osobitné poistné podmienky č. 355 a 356 a zmluvné dojednania č. 910, na ktoré sa žalovaný odvolával v súvislosti s výlukou poistného krytia, nezaväzovali žalobcu. Vzhľadom k uvedenému potom odvolacie námietky žalovaného i za predpokladu ich správnosti už nemohli zvrátiť rozhodnutie vo veci samej.

52. Žalovaný namietal tú skutočnosť, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym záverom, uviedol, že odôvodnenie rozporu medzi dotazníkom a výpoveďou N. H. bolo v celom rozsahu vyvrátené výpoveďou svedka G. G., a tiež, že konanie má i inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to odňatie súdu prvej inštancie konať pred súdom vzhľadom na porušenie procesných práv Žalovaného vo vzťahu k nedostatočnému a chybnému odôvodneniu rozhodnutia ohľadom hodnovernosti výpovede svedka N. H. vzhľadom na predložený dotazník a výpoveď svedka G. G..

53. Podľa § 132 ods. 1 CSP, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

54. Citované ustanovenie zakotvuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách konania. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana konania, ktorá tieto povinnosti nesplnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strana konania za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech.

55. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22.09.2010, sp. zn. 3MCdo 6/2010). Otázku splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

56. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

57. Súd prvej inštancie túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Hoci odvolací súd už vyššie uviedol, že žalobca už z dôvodov uvedených súdom prvej inštancie nebol viazaný zmluvnými podmienkami týkajúcimi sa výluky z poistenia, podľa názoru odvolacieho súdu, žalovanému sa jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepodarilo jednoznačne preukázať, žeby žalobca porušil tieto zmluvné podmienky. Z obsahu výpovede svedka G. G. vyplynulo, že pre žalovanú pracuje od roku 2004, osobne prešetroval 7-12-15 poistných udalostí mesačne. Uviedol síce, že p. H. vlastnoručne vyplnil dotazník, že auto bolo v skúšobnej jazde zo servisu, tiež ale uviedol, že záznam nedal na odsúhlasenie p. H., a nežiadal si žiadne doklady o tom, že auto bolo servisované. Z obsahu tejto výpovede a po vyhodnotení i výpovede svedka p. H., je možné sa stotožniť so záverom súdu prvej inštancie.

58. Pokiaľ ide o namietané nevykonanie dôkazov, tu je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal v rozhodnutí, prečo nevykonal dôkazy (a ktoré) v bode 40 napadnutého rozhodnutia. Navyše z obsahu spisového materiálu vyplýva, že na pojednávaní konanom dňa 16.04.2019, na dotaz súdu, či strany majú návrhy na dokazovanie a boli poučené v zmysle ust. § 154 CSP, žiadna zo strán návrhy na dokazovanie nemala. Z uvedeného dôvodu ani táto odvolacia námietka žalovaného neobstojí.

59. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s odvolacou námietkou žalovanej o nedostatočnom odôvodnení rozsudku. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie zdôvodnil v súlade s ust. § 220 CSP. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalovaného, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu

základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

60. Z uvedených dôvodov odvolací súd vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

61. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP sa v odvolaní neúspešnej žalovanej a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne úspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

62. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).